

Petre Fluerașu

Visul unui fluture

desenez forme pe nisipul pierdut de mare
sângele pescărușilor naște imortele
natura găsește întotdeauna o cale
ascultând cum cântă vântul
privirea focului trosnește
cenușa cuprinde orizontul

glasul elefanților a amuțit
copacii se prăvălesc sărutând curcubeul
picăturile mistuie totul
ne întoarcem în matricea pământului
fără să înțelegem
de ce...

sunetul nopții se pierde în foaia de lemn
albul strălucește pe tăis
fildesul îmi încălzește palma cu povestea vieții sale
fantomele se târăsc prin catacombele de plumb
încă un drum
spre nicăieri

în ateliere se naște omul
din pânza cea mai fină se insinuează dragostea
peste tot sărutul buzelor tale
mă urmărește
cu roua

grădini suspendate străjuiesc orașul
orhideele se înalță din praf
între zenit și nadir soarele povestește
legenda stelelor
pe care cu toții le-am văzut
în visul unui fluture
ce se credea om...

Lilieci sunt orbi

pierdut printre vise, ochii albi ca spuma
noaptea se așterne, giulgiu pentru cei puternici
în piramide domnește colbul
foile înțelepciunii s-au prefăcut în nisip
lăcustele nu iartă niciodată
nimicul

cabana istovește muntele
greutatea copacilor doborâți apasă sufletele
pădurarii au obosit
iar noi ne uităm speranțele...
florile miros a sânge
prelins de pe armele de argint
într-o altă lume
când totul era mai bun

monoliții au fost pârjoliti de curcubeu
luna nu cunoaște decât istoria nopților

ce încă nu au venit
printre stele,
printre săruturi
femeia nu uită niciodată
să-și alăpteze pruncul
cu sufletul ei

viile se întins sub atingeri fine
pământul mușcă din roadele sale
zdrobind frunzele
viața se naște din apă
niciodată să nu uiți să te prăbușești
nu ai cum să te opui
ritmului unui univers imperceptibil
atâta timp cât tu
ești nimic
încă o dată

senzațiile tari
se pierd în epiteliul mult prea gros
printre impresii
se naște îndoiala sau izbânda
dubito, ergo cogito, cogito, ergo sum
sau m-am prelinș pe stânci
căutând atingerea caldă
căutând marea

vântul spulberă cuvintele
ascultând atent legenda se transformă-n mit
inima se precipită înlănțuind iubirea
acvila a zburat departe
peste simbol se așterne tăcerea
o lume întreagă așteaptă
următorul pas

totul este relativ
dar unele lucruri sunt frumoase
povestea timpului nu există decât pentru timp
în nemurire se ascunde mir'aj-ul aurului
liliecei nu vor înțelege niciodată
ce înseamnă întunericul

Biciclete pe curcubeu

man, I have an obsession
îmi spun în fiecare noapte, redundant
nu mai știu să visez
sau de fapt, poate că pur și simplu visez prea mult
astăzi poveștile se făuresc cu migală
înainte de venirea zorilor

sunt nouă milioane de biciclete în Beijing
adevărul trezește întotdeauna conștiința
fără să știm
privim în fiecare zi, topind în noi emoții
oglinzile zâmbesc
albastru

lumea se așterne la picioarele noastre
în nuanțele de gri se ascunde strălucirea soarelui
printre nori cortina adie cu vântul
șoptind încă o dată povestea
pentru cei ce au răbdare
să asculte

albinele au încetat zumzetul lor
mierea se prelinge pe fire de curcubeu
sălciile nu pot fugi din calea sărutului
rădăcinile ne dau aripi
să ne mistuim
departe
acolo unde nimeni nu mai crede
în iluzii

no man's land

Ioan HOLBAN

Generația Cernobîl

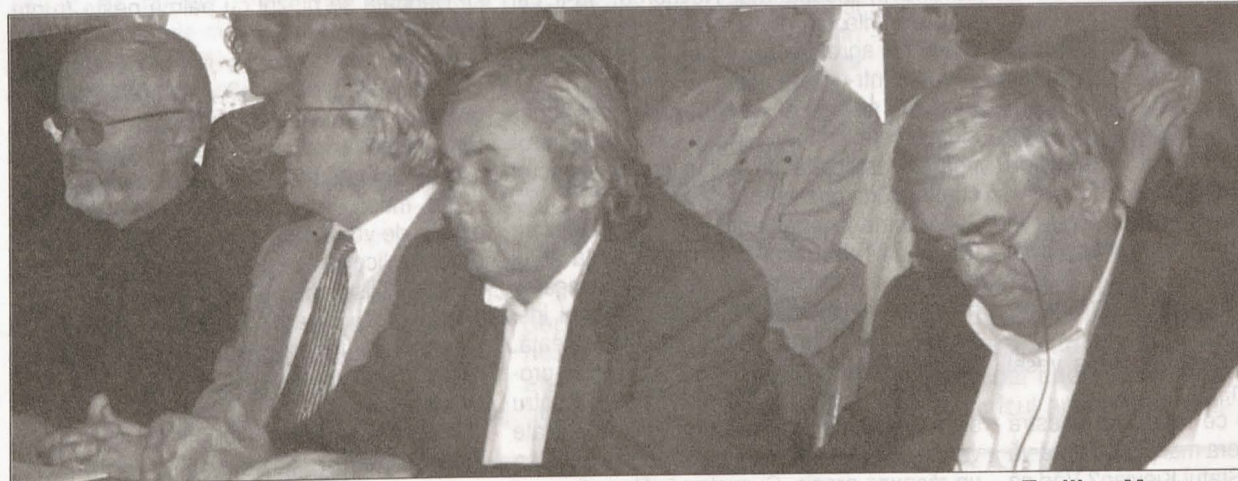

Eminescu considera generația, acum mai bine de o sută de ani, drept un „credincios agent al istoriei”. Această definiție, care se întemeia mai cu seamă pe observațiile poetului asupra grupului de studenți români de la Viena și a rolului lui în disputele politice ale vremii, a rămas mereu actuală, și astăzi, desigur, când „echipa cu care, vrem nu vrem, trecem prin lume” (cum, inspirat, îi spune Constantin Ţoiu) își schimbă, în fiecare zi, protagoniștii, „titularii” și „rezervele”.

Toate acestea rămăneau acolo unde le era locul (în amfiteatrele universităților, în studii docte și eseuri ludice, în anchete și ipoteze) dacă nu s-ar fi născut o altă înțelegere a generației în miezul (prea)fierbinte al reactorului de la Cernobîl: o dată cu explozia acestuia, la 26 aprilie 1986, ora locală 1:22:44, a venit pe lume **generația Cernobîl**, singura, iată, căreia i se cunosc în amănunt data, condițiile (naștere naturală? Prin cezariană?), efectele, sentimentele și reacțiile „părinților”. Explozia de la Cernobîl ne-a unit pe toți: tineri și bătrâni, născuți și nenăscuți, cultivați și analfabeteți, democrați și comuniști, ruși, ucrainieni, bieloruși, români, finlandezi, basarabeni, letoni, lituanieni, estoni, suedezi, germani, bulgari, poate și nord-americani, tot felul, indiferent de vîrstă, sex, apartenență politică, civilizație, religie: norul radioactiv s-a plimbat pe aripile vîntului, încet, tacticos, ușor mirat de ceea ce vedea unde a venit, cam prin toată emisfera nordică a planetei. Sîntem **toți** în generația Cernobîl, cu istoria, biografiile și speranța noastră de viață. Întîi, părinții, cu păcatul la originar; în orașul Pripiat, **mama**: „Atențiune – Atențiune! Dragi tovarăși, conducătorul sovietului local vă anunță că din cauza unei avarii la Stația Electrică Cernobîl, din orașul Pripiat, nivelul radiațiilor nu este bun și trebuie evacuată zona. Partidul sovietic și unitatea militară fac tot ce trebuie, cu țelul de a asigura primejdia, dar cetățenilor le va fi mai bine dacă părăsesc orașul cît mai repede”, se aud vorbele grave ale unei doamne care citește cu mici pauze între propoziții și în Kiev, **tatăl**: „Savanții nu au considerat necesar să se recurgă la evacuarea celor trei milioane de locuitori ai Kievului, dau au recomandat evacuarea zonelor puternic iradiate din jurul reactorului avariât de la Cernobîl. Totodată, s-a recomandat conducerii de la Kiev să permită imediata informare a populației de către persoanele de specialitate, cu ajutorul radioului și televiziunii, despre situația de după explozie și eventualele urmări. Tovarășul Șcerbițchi a luat la cunoștință raportul oamenilor de știință și l-a băgat în seif. Informarea populației nu s-a mai făcut.”

Apoi, **copiii**, cu poveștile lor **de atunci**. În Fălticeni, de exemplu, unul dintre orașele sadoveniene unde nu se întîmplă nimic: „După 20 de ani, printr-un scurt exercițiu de memorie, Grigore Stratulat și-a adus aminte că ziua de 25 aprilie 1986 a fost una frumoasă și călduroasă. Oamenii se plimbau liniștiți pe străzile Fălticeniului fără măcar a bănuși ce se va întîmpla peste cîteva ore. La ora 6 dimineața s-a dat alarma de gradul **zero**, alarmă radioactivă, pe tot teritoriul orașului. Imediat au fost emise **îndemnuri-apel** către populație să numai facă plimbări în aer liber, să stea mult în casă cu geamurile închise. Cei care avea în curți puțuri sau fîntîni au fost sfătuiți să le acopere. Consumul de legume și fructe a fost limitat și se făceau mereu presiuni ca acestea să fie consumate doar după ce au fost bine spălate. Și consumul produselor lactate era supus interdicției pentru că existau temeri ca nu cumva iarba consumată de animale să fi fost contaminată. Copiii mici trebuia să fie ținuți mai mult în casă, iar în școli se împărțeau niște pastile mici cu potasiu și iod”; în Botoșani: Îmi amintesc – zice Tudor Burlacu – că în acea perioadă eram elev, eu fiind născut în 1976. Ne dădea la școală un fel de pastile mici, galbene, cică era iod. El le-am pus într-o hîrtiuță și le-am dus acasă. Cînd le-a văzut, tata mi-a tras o mamă de bătaie și mi-a hotărît ca niciodată să nu mai mînc pastile date de alții pînă nu își dă el acceptul. În timp ce colegii mei mîncau pastile cu pumnul, eu le aruncam la cos. Așa mi-a zis tata. Peste cîteva ani, m-a trezit că pot să țin pe mine tot felul de metale.”

Nașterea **generației Cernobîl** a afectat, se spune „într-un fel sau altul”, cinci milioane de oameni; sîntem printre ei, solidari în suferință, dacă **altfel** n-am vrut sau n-am fost lăsați de alții (tot ai noștri, cei din echipa cu care, vrem nu vrem, trecem prin lume) să o facem. E și un alt fel de avertizor în toată această tristă poveste adevărată; generația Cernobîl este primul exemplu al ceea ce va să zică **globalizare**; unul rău: să sperăm că va rămîne singurul?

Invitați la Colocviile Ateneu: Doru Ciucescu, Ioan Neagu, Ștefan Munteanu, Emilian Marcu